

Farské oznamy

- v pondelky po sv. liturgii máme stále kantorský kurz
- pozývame všetky deti farnosti na detskú sv. liturgiu, ktoré máme stále v piatky večer o 18. hod.
- najbližšia sobota, 26. februára je prvou zádušnou sobotou. Sv. liturgia bude obetovaná za zosnulých. Môžete prichádzať do sakristie a nahlasovať hramoty - mená zosnulých z vašich rodín. Po sv. liturgii potom bude panychída s čítaním mien zosnulých.
- v nedeľu 27. februára bude pri sv. liturgiách zbierka na Podporný fond Arcbiskupského úradu
- týždeň od 28. februára je prvopiatkový. Spovedať budeme vždy večer hodinu pred sv. liturgiou. Chorých budeme spovedať v piatok v dopoludňajších hodinách.
- sobota 5. marec, je Fatimskou sobotou po sv. liturgii sa budeme modliť pobožnosť večeraďa.
- v Syropôstnu nedeľu 6. marca o 15.00 hod. liturgicky vstúpime pôstnou večierňou s poklonami a vzájomným zmierením do Veľkého pôstu. Srdečne Vás pozývame práve na tento obrad vzájomného zmierenia.

Pre deti a všetky Božie deti

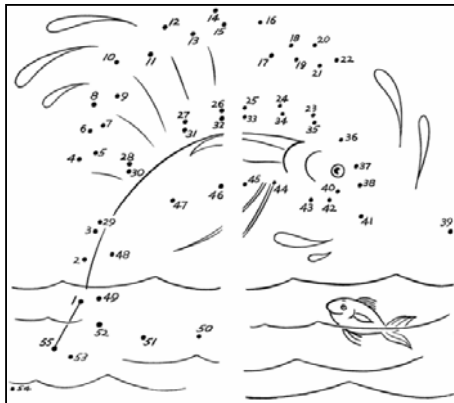
Žalm 150, Všetko, čo dýcha, nech chváli Pána (2. časť)

Katechéza Jána Pavla II. na všeobecnej audiencii pre veriacich v aule Pavla VI. 26. februára 2003

2. Je teda potrebné objaviť a stále prežívať krásu modlitby a liturgie. Treba prosiť Boha nielen teologicky presnými formulami, ale aj krásnym a dôstojným spôsobom.

V tomto si kresťanské spoločenstvo musí spytovať svedomie, aby sa čoraz viac vracala do liturgie krása hudby a spevu. Treba kult očistiť od štýlového slizu, od nedbalých výrazových foriem, od povrchnej hudby a textov, ktoré nie sú primerané veľkosti úkonu, ktorý sa slávi.

V tejto súvislosti je významná pripomienka z Listu Efezanom, aby sme sa vyvarovali nestriedlosti a neviazanosti a nechali priestor čistote pri liturgickom slávení: „Neopíjajte sa vínom, veď v ňom je samopaš, ale buďte naplnení Duchom a hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne. Vo svojich srdciach spievajte Pánovi a oslavujte ho. Ustavične vzdávajte vďaky za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista“ (5, 18-20).

Rybár chytí zlatú ryбку, vytiahne ju na breh a ryбка naraz prehovorí ľudským hlasom:

- Keď ma pustiš, splním ti tri želania.

Rybár na to pozerá ako bez rozumu, no kým sa spamätá z prekvapenia, vykukne z vody iná ryba a hovorí:

- Nepúšťaj ju, keca!

Raj Otcov púšte O neodsudzovaní

Istý brat sa pýtal abbu Pimena takto: „Moje myšlienky ma trápia, nútia ma odkladať nabok moje hriechy a zaoberať sa chybami brata.“ Starec mu rozpovedal tento príbeh o abbovi Dioskorovi: Abba vo svojej kélii plakal nad sebou, kým jeho poslušník sedel v inej kélii. Keď prišiel pozrieť starca, opýtal sa ho: „Otcé, prečo plačeš?“ „Plačem nad svojimi hriechmi“, odpovedal mu starec. Vtedy jeho poslušník povedal: „Ty nemáš žiadne hriechy, otcé.“ Starec odvetil: „Veru, dieťa moje, keby mi bolo dovolené vidieť moje hriechy, ani traja či štyria ľudia by nestačili na to, aby plakali nad nimi.“

prevzaté, spracoval MŠ

Vydáva

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

Len pre vnútornú potrebu

internet: www.grkat-sekcov.sk

e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk

tel.: 051/7725 540

tač: A-print, sro., Reimanova 9, Prešov

Neprešlo jazykovou úpravou

VI. ROČNÍK

† Farský list

Číslo 4 20. február 2011

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Istý otec vzal so sebou na zápas do basketbalovej haly pre 10 000 divákov svojho malého štvorročného syna. Pretože vedel, že chlapec sa bude počas hry nudiť, zobral ho dole až k ihrisku, ukázal mu celú obrovskú sálu a povedal: „Môžeš sa hrať aj tam vpravo hore, aj tam vľavo hore. Môžeš sa hrať kdekoľvek v celej tejto sále. Nezabudni však, a ukázal na čiaru ihriska, vedľa ktorého stáli, že nesmieš prekročiť túto bielu čiaru.“ Po tomto výklade sa otec so synom vrátil na svoje miesta. „Môžeš sa ísť hrať“ povedal otec. Tušíte, kde šiel chlapec? Zbehol dole až k ihrisku, hlavou sa otočil k otcovi a jednou nohou prekročil čiaru.

Čím je to, že zlé nás netreba učiť? Aspoň neverím, že by nejaký rodič učil svoje deti zlému. Naopak, snažíme sa ich učiť dobrému, ktoré sa tak ťažko na nás lepí. Zlý strom bude vždy rodiť zlé ovocie. Hlavným problémom nášho zlého počínania bol, je a bude náš pôvod, naša stará prirodzenosť. Sme potomkami Adama, vzbúrenca proti Bohu, ktorý svojím hriechom narušil rovnováhu a stal sa závislým od hriechu. Po ňom sme zdedili náklonnosť ku konaniu zlého. Náš starý človek žije v prekliatí zákona hriechu a smrti. Preto Božia milosť, ak má radikálne zmeniť náš život nutne zahŕňa aj zmenu totožnosti. V Ježišovi sme zomreli hriechu, zomrel náš starý človek a v jeho vzkriesení sme sa stali Božimi deťmi. Už viac nie sme potomkami Adama.

Ako Božie deti máme nový pôvod a predpoklad pre konanie podľa vzoru nášho nebeského Otca a nášho prvorođeného brata Ježiša Krista. To, čo je nádherné na tejto zmene totožnosti v novom občianskom preukaze a pase, ktoré sme dostali, je že už nepodliehame zákonodarstvu krajiny temna a zla, ale zákonodarstvu krajiny dobra a života. Vďaka Božej milosti sa na nás už nevzťahuje zákon hriechu a smrti, ale zákon života. Preto dôsledkom nášho života nemôže byť odsúdenie, ale večný život.

Bol nám daný nový život Božích detí. Už si v krajine, kde vládnu iné zákony ako zákon prešľapov a trestov. Zákon života a milosti. Dôvodom tvojho konania už nie je strach pred trestom, ale radosť zo záchrany a láska k tvojmu drahému a milujúcemu Otcovi.

PS: Bol Valentin. Nielen ty hľadáš lásku. Aj tvoj Boh. Tak nebuď skúpy. Aby si to neľutoval.

o. Rastislav

Sv. hieromučeník Polykarp, biskup zo Smyrny (23. február)

O mladosti sv. Polykarpa vieme iba to, že ako sirotu ho istá pobožná vdova, menom Kalista, prijala za svojho syna. Keď sa stala kresťankou, vychovala ho v kresťanskej viere a pri svojej smrti ho urobila dedičom celého svojho majetku. Milosrdenstvo, ktoré mu ukázala Kalista, mal vždy na mysli. Myslel si, že nemôže ináč prejaviť vďačnosť Bohu iným spôsobom, ako tak, že aj on bude tak isto milosrdný k biednym a tým, ktorí potrebujú pomoc, a keď s týmto zámerom rozdá celý svoj majetok.

Sv. Polykarp bol žiakom svätých apoštolov, svedectvo: „Poznám tvoje súzenie aj tvoju menovite sv. Jána. Vyznačoval sa tak čistým a nevinným životom, ako aj horlivosťou v ohlasovaní evanjelia a šírení viery. Jeho cnosti boli dôvodom, že ho sv. Ján určil v roku 96 za biskupa v meste Smyrna. On je tým

„anjelom cirkvi“, ktorého sv. Ján vo svojej Apokalypse, alebo Zjavení, spomína, ako jediného zo všetkých biskupov, ktorému Ježiš Kristus nič nevyčítal, ktorému ale dal prekrásne

všetkých strán sa pozerali na neho, ako na stíp

pravdy. Ako duše všetkých svätých prvých čias kresťanstva, tak aj sv. Polykarp si želal byť mučený za Kristovu vieru. Táto túžba sa v ňom rozmožila, väzneného sv. Ignáca viedli cez Smyrnu do Ríma. Polykarp sa ponáhal k tomuto sv. vyznavačovi, ctiac si jeho okovy objal ho a obaja sa dlho rozprávali o šťastí trpieť pre Boha, nevypovedateľnej radosti mučeníctva, o večnom šťastí, ako náhrade za niekoľko chvíľ bolesti. Neskôr mu sv. Ignác písal z cesty a prosil ho, aby potešil ázijské cirkvi, pretože on sám to urobiť nemôže. Odtiaľ pochádza list sv. Polykarpa Filipanom, ktorý ešte za čias sv. Hieronyma čítali v ázijských cerkvách, a ktorý dával všetko prevyšujúce rady pre každý stav a čas. Osobitne sa sťažuje v tomto liste na odpadlivosť od pravej viery a varuje pred obľudnosťou tých, ktorí iných na to navádzali. Píše: „Každý, kto nevyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je antikrist, kto neuznáva svedectvo o kríži je diabol, a kto prekrúca Pánovo slovo hovoriac, že nebude ani súd, ani vzkriesenie, je prvorodený satanov. Zanechajte preto pustú hádku tej hlúposti a falošnej náuky a vráťte sa do prvotnej, nám predanej viery. Budme neúnavní v modlitbách, vytrvalí v pôste a prosme všemohúceho Boha, aby nás neuviedol do pokušenia, ako povedal Pán: "Duch je síce ochotný, ale telo slabé (Mk 14,8b)."

Polykarp odišiel do Ríma, aby rokoval so vtedajším pápežom o slávení Paschy, ktorá sa v tých časoch v cirkvi slávila rozlične. Po dlhom radení sa obaja rozhodli, že cirkvi nechajú pri ich zvykoch, aby nedali zámienu na nesváry a nezhody. V tom čase povstali v Ríme heretici Valentín a Marcián, ktorí medzi ľudom rozširovali svoje falošné náuky. Polykarp mnohých zvedených priviedol naspäť k pravej viere. Často vzdychal nad týmito nesvármí v lone sv. cirkvi, a keď ho raz Marcián stretol na ulici a opýtal so ho, či ho pozná, odpovedal: „Poznám ťa ako satanovho prvorodeného.“

Keď sa Polykarp vrátil z Ríma do Smyrny, začalo prenasledovanie kresťanov. V samotnej Smyrne začalo tým, že cisárov námestník Statius Kvadrat dal dvanásť kresťanov roztrhať šelmám. V tomto smutnom období dvojnásobil Polykarp, ako biskup, svoju horlivosť. Chodil z domu do domu, napomínal svojich veriacich, aby zachovali vernosť pravej viere a vytrvali až do konca. No kresťania, ktorí sa viac báli o život pastiera ako o svoj, ho prosili, aby sa na nejaký čas niekde uchýlil, aj mali dlhšie jeho pomoc. Sv. Polykarp odišiel do

istej dediny, kde nebol dlho ukrytý, lebo sluhovia Herodesa, sudcu mesta Smyrna, ho aj tu našli. Keď sa svätý dozvedel o hroziacom nebezpečenstve, jeho odpoveď bola: „Nech bude vôľa Pánova.“ Sám sa vydal vojakom, ktorí prišli po neho. Jeho zjav ich premohol takou úctou, že zvolali: „Na čo sa bolo treba ponáhľať, žeby zajat tak vysokocoteného starca?!" Polykarp prikázal dať im jesť a prosil o hodinu času na modlitbu. Modlil sa za všetkých členov cirkvi, za priateľov i nepriateľov, tak úprimne a oduševnene, že vojaci ho nazvali mužom Božím a preklínali svoje hanebné poslanie. Po skončení modlitby ho vojaci posadili na koňa a viedli do mesta. Na polceste mu v ústrety vyšiel sudca Herodes a jeho otec Nikita. Svätého vzali medzi seba na voza chceli, aby zapochyboval vo svojej viere. Polykarp ich ubezpečoval, že neurobí nič, čo by sa protivilo jeho svedomiu, a ani oheň, ani meč, ani iné muky ho nemôžu prinútiť, aby išiel podľa ich rady a nahovárania. Herodes sa na to rozhneval a zhodil ho z voza tak, že si poranil nohu. Napriek tomu sa Polykarp pomaly zdvihol zo zeme a odišiel za vojakmi, ktorí ho priviedli do amfiteátra.

Vo chvíli, keď vstúpil do arény, sa dal počuť hlas z neba: „Vzmuž sa, Polykarp, a boju ako skutočný hrdina.“ Smyrnští kresťania svedčia: „Ten hla počuli všetci z nás, ktorí tam boli prítomní.“ Keď uzrel Polykarpa cisárov námestník, nahováral ho, aby sa zriekol Krista a myslel na svoju starobu. Svätý pozdvihol oči k nebo, vzdychol si a povedal „Osemdesiatšesť rokov som slúžil Ježišovi Kristovi a on mi neurobil nič zlého. Preto ako by som mohol opustiť svojho kráľa a svojho Spasiteľa.“ Námestník pohrozil, že na neho vypustí šelmy. Keď to nepomohlo, pohrozil, že ho dá páliť v ohni. Polykarp odpovedal: „Hrozíš mi ohňom, ktorý horí iba chvíľu a potom hasne, pretože nevieš o ohni budúceho súdu, o večnom treste, ktorý očakáva hriešnikov a zločincov. No čo čakáš? Rob so mnou, čo chceš! Ja som kresťan a Krista, svojho Spasiteľa, sa nikdy nezrieknem.“

Námestník prikázal podľa vtedajšieho zvyku trikrát zvolat: „Polykarp sa sám priznal, že je kresťan.“ Na to celý ľud, tak židia, ako aj pohania, žiadali jeho smrť. Za ten čas doniesli drevo a položili ho na kopu. Keď chceli Polykarpa priväzať ku kolu, ktorý bol uprostred tej kopy, povedal: „Nechajte ma na pokoji a neprívádzajte ma, lebo ten, ktorý mi dal silu zniešť oheň, dá mi aj silu v ohni vydržať aj bez pút.“ Preto vojaci súhlasili s tým, že mu iba na

ramenách zviazali ruky. Potom podpálili drevo. Kým plamene pohltili všetky drevá, stihol ešte Polykarp povedať túto modlitbu: „Všemohúci Bože, vládca anjelov a všetkých nebeských mocností, ochranca všetkých spravodlivých. Ďakujem ti, že si ma uznal za hodného s tvojimi mučeníkmi byť účastným čaše tvojho Syna na vzkriesenie do večného života. Prijmi ma, Pane, ako tebe príjemnú obeť! Oslavujem ťa za všetky tvoje dary a ďakujem ti za ne v mene jednorodeného tvojho Syna so svätým Duchom. Amen.“

Za ten čas plamene pohltili celú kopu dreva, celá horela. Vtedy sa stal veľký div. Plamene sa vzpínali smerom hore a vytvárali akoby zvod nad mučeníkom, ktorý stál nedotknutý. Prítom sa rozšírila vôňa podobná vôni kadidla a iných aromatických látok. Keď pohania videli, že oheň nemá žiadnej sily nad svätým, prikázali katovi ísť a prebodnúť mu kopijou srdce. Stalo sa to. No vyšlo toľko krvi, až zaliala oheň, a z tela vyletel biely holub,

ktorý sa vzniesol k nebesiam. Tak zakončil svoj život hieromučeník Polykarp, smyrniansky biskup, ktorého pohania nazývali najväčším kresťanským učiteľom a najzaťatejším nepriateľom svojich bohov. Jeho smrť sa udiala roku 143 za cisára Antónia. Aby zbavili kresťanov možnosti mať pozostatky sv. Polykarpa, poradili židia správcovi, aby prikázal jeho kosti hodiť do priepasti, lebo ináč sa treba báť, že ho namiesto svojho Krista urobia bohom. Cirkev v Smyrne o tom takto píše veriacim v Ponte: „Hlupáci nevedeli, že kresťania iba Krista za Boha uznávajú a jemu sa klaňajú. No mučeníkov, ako učeníkov a nasledovníkov Pánových, pre ich nezrovnateľnú lásku k ich kráľovi a učiteľovi si úprimne ctia.“

Sv. Polykarp sa nebál ohňa zapáleného prenasledovateľom, lebo ten len na čas horí a potom hasne. Ale bál sa večného ohňa, ktorý je pripravený hriešnikom, a ktorý horí večne.

Predvečný Bože, daj nám, aby pred strachom z pozemského a zhasínajúceho ohňa bola v našich srdciach bázeň pred večným a neuhasínajúcim ohňom. Aby sme sa báli tvojej spravodlivosti a touto bázňou boli privedení k detinskej láske a tak si zaslúžili večné šťastie v nebeskom kráľovstve. Amen.

o. Michal

Sviatosť zmierenia (2. časť)

Hriech je úplne vedomé a úplne dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu. Úplne vedomé a úplne dobrovoľné znamená, že človek si je celkom vedomý toho, čo robí. Rozum a vôľa sú vtedy úplne „aktivované“. Ak človek pri plnom vedomí a úplne slobodne robí to, čo Boh nechce, ide o hriech. A to môže byť v menej vážnej alebo vo vážnej veci. Ak ide o vážnu vec, je to ťažký hriech.

Pri hriechu človek vystupuje proti Božiemu poriadku, ale najviac však škodí sebe. Ťažkým hriechom strácame všetko. Odmietame posväcujúcu milosť. Keď sme v stave ťažkého hriechu sme duchovne mŕtvi. Boh nám opäť ponúka svoj život cez sviatosť zmierenia.

Pri ľahkom hriechu – ak nejde o vážnu vec – tiež urážame Boha, odmietame jeho plán s nami. Ľahké hriechy nám Boh odpúšťa, keď ich úprimne ľutujeme. Nie je nutné ísť hneď na sviatosť zmierenia. Ale ani ľahké hriechy netreba podceňovať. Treba sa ich snažiť odstrániť. Najprv prosím Svätého Ducha o pomoc, aby som pravdivo spoznal stav svojej duše. Potom si pomôžem vhodným spovedným zrkadlom. V knihách Hore srdcia sa nachádza na s. 73.

Zistené hriechy si zapamätám (zapíšem). Pri sv. spovedi treba vyznať všetky hriechy, ich počet. Treba uviesť aj okolnosti, ktoré hriechy „prítvrdzujú“. Hriechy vyznávam nahlas a zrozumiteľne. Nezaobalujem ich do zbytočných rečí. Aj keď sa možno hanbím, nesnažím sa ospravedlňovať za hriech, ale s vedomím, že Boh mi ho odpúšťa mu tento hriech kladiem k nohám. Hriešni sme všetci, ale jedni hriechy ľutujú, a iní nie. Bez úprimnej ľutosti kňaz nemôže dať rozhrášenie. Ak by som to robil len „naoko“, pácham svätokrádež. Rozhrášenie síce odstraňuje hriech, ale nie všetky následky, ktoré každý hriech prináša. Preto ďalším znakom môjho pokánia je prijatie úkonu kajúcnosti, ktorý mi udelí kňaz pri sv. spovedi.

Zopár rád pre dobrý duchovný život:

1. Je dobré mať stáleho spovedníka.
2. Keď sa spácha ťažký hriech, človek by mal k sviatosti zmierenia pristúpiť hneď.
3. K sviatosti zmierenia je vhodné pristupovať aspoň raz za mesiac. Ak má človek opravdivú ľútosť, niet takého hriechu, ktorý by Boh neodpustil.

o. Michal